

MISJONS- RØSTEN

Markene er alt hvite til høst. (Joh. 4, 35)

VINTERHEFTE 1938

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Vinterhefte 1938

NUMMER 22-24

DESEMBER 1938

10. ÅRGANG

Vismennene fra Østen

Av evangelist Arthur Jensen.

Det var i avslutningen av den grusomme og ubarmhjertige Herodes regjeringstid, noen vismenn kom til Jerusalem fra Østerland. De hadde sett en ny stjerne der i Østen og kom for å opsoke den nye jødenes konge som nu var født ifølge åpenbarelsen av den nye stjerne som hadde vist sig for dem, og hadde forårsaket dem til å reise op til Jerusalem for å opsoke den av jødene forventede konge som skulde fødes i Betlehem i Judea land. (Mika 5, 1).

Bibelen taler om to Betlehem. Nemlig dette som ligger i Judea omtrent to timers vei syd for Jerusalem på en høide i Judeas fjelltrakt. Det andre Betlehem omtales i Josva bok 19, 15, men dette lå i Sebulons stamme. I den gamle tiden var det en almindelig tro at åpenbarelses av nye stjerner betydde store forandringer, og særlig i forbindelse med at fremstående menn skulde fødes. Jødene trodde nok selv i følge 4. Mosebok 24, 17 at en underlig stjerne skulde åpenbare deres forventede Messias fødsel. Jødenes forventning efter Messias var en almindelig kjennsgjerning på den tiden iblandt hedningene, som man vel kan anta at disse vismenn var. For de spurte efter *Jødenes konge*. Vismennene eller magierne var egentlig en folkestamme blandt perserne og mederne, en ansett presteslekt som hovedsakelig selsatte sig med hemmelig naturkunnskap, astrologi og medisin.

Et meget gammelt sagn som var kjent før Tertulianus beretter at de omtalte vismenn skulde ha vært konger eller av kongelig slekt. Det er jo uvisst, sier forfatteren, men ikke aldeles umulig heller. Se Salm. 72, 10 og Esaias 49, 7. Likeså Esaias 60, 3. Hvor mange det var sier bibelens beretning ikke noe om; men ett gammelt sagn sier at det var tre. Disse vismen kom til Jerusalem og gikk til kongeborgen hvor Herodes var. Han var visekonge under romerne i keiser Augustus herrevelde, som var rådende omtrent over hele datidens kjente verden. Og de spurte Herodes hvor jødenes konge var som nu var født.

Det er all sikkerhet for at disse vismenn var fullt opmerksomme på og trodde hvad som profeten Esaias hadde profetert omkring fem hundre år før i denne forbindelse. Hør! Se, min tjener som jeg støtter min utvalgte, i hvem min sjel har velbehag. Jeg legger min ånd på ham. Han skal bringe rett ut til hedningene. (Esaias 42, 1).

De var nok interessert for de forstod at det gjaldt dem selv og alle hedningefolk efter profesiene. (Esaias 42, 1, likeså Matt. 12, 21). Vismennene og alle hedninger med dem var selvfølgelig undertrykt og tilsidesatt og hadde ingen som varetok deres interesser på grunn av at Guds lov var forkastet på den tiden.

Men denne rettfærdighetsforkynnelse som vil

komme til å gå ut fra *Hans* mund rydder alle hindringer avveien. Halleluja! Gud Herren selv legger sin ånd på ham og fører retten frem til hedningerne (Esaias 49, 6) og apostelen Paulus taler slik: «For så er Herrens bud til oss: Jeg har satt dig til et lys for hedninger, forat du skal være til frelse inntil jordens ender.» Da hedningene hørte det blev de glade og priste Herrens ord. Halleluja! (Ap. gj. 13. 47—48).

Men da Herodes hørte vismennene berette at de hadde sett hans stjerne i østen og var kommen for å tilbe ham, da blev kongen forferdet, og hele Jerusalem med ham. Herodes selv fryktet selvfølgelig for tronestillingen og kongemakten. Han sammenkaller samtlige yppersteprester og skriftlærde, for det var endel av dem som var medlemmer i det høie råd i Jerusalem.

Det var ganske naturlig at Herodes henvendte sig til disse jødiske yppersteprester og skriftlærde for deres oppgave var å avskrive, forelese og utlegge Mose lov. På den måten var de jo jødernes teologer og jurister. Herodes visste at disse hadde kjennskap til bokrullene som han også fikk rede på i denne forbindelse. De sa til ham:

«I Betlehem i Judea land. Du er ingenlunde den ringeste blandt høvdinge i Juda; for fra dig skal utgå en høvding som skal være hyrde for mitt folk Israel. (Mika 5, 1. Joh. 7, 42). Ikke skal kongespil vike fra Juda, ei herskerstav fra hans føtter inntil Fredsstifteren kommer, og folkene blir ham lydige.» Likeså patriarken Jakobs velsignelse til sin sønn Juda (1. Mos. 49, 10).

Da Herodes siden så at han var blitt narret av vismennene blev han meget vred og lot drepe alle guttebarn fra to år og derunder, etter den tid han nøie hadde utspurt av vismennene. Om dette barne-

mord sier evangelisten at profeten Jeremias ble opfylt: «En røst blev hørt i Rama, gråt og klage.» Hvilken forferdelig og høilydt gråt.

Efter disse begivenheter så døde Herodes. *Men Jesus lever. Halleluja!*

Det sies om Herodes at han døde i Jeriko av en forferdelig sykdom. Smertene var store og samtidig hadde han samvittighetskvaler som forårsaket grenseløs fortvilelse i hvilken han forsøkte på selvmord men det mislyktes, og han døde 750 år etter Rom grunnleggelse.

Da vendte Jesu foreldre, etter åpenbarelse av Herrens engel, tilbake til Israels land fra Egypten og tok bolig i en by som heter Nasaret. Jesus var da omtrent to år. Han blev født 754 år etter Rom grunnlagt.

Om det er noen av leserne som ennå ikke er frelsesgjør da som disse fremmede fra Østen gjorde. Bestem dig nu umiddelbart å gå til Jesus. Han er her for dem som søker ham av hele sitt hjerte. Likesom Gud lot stjernen vise veien for vismennene, så vil Gud i sin nåde ved den Hellig Ånd vise dig frem til den korsfestede men opstandne frelser. Halleluja! Han frelser og doper i den Hellig Ånd og ild og frigjør og helliggjør sitt folk for himmelferden som snart skal skje.

Ja vi vil gjøre likesom vismennene. De åpnet sin «gjemmer» og bar frem gull, røkelse og myrra. Vi vil fremstille våre legemer som et levende, helligt offer til Gud velbehagelig offer. Dette er vår åndelige gudstjeneste, sier apostelen, og på den måten gjøre vårt kall og utvelgelse fast mens vi venter på våre Herrens *Jesu Kristi tilkommelse.*

*Se jeg kommer snart! — —
Er du rede?*

USPORLIGE VEIE

Lik en ensom vaktpost ligger Losholmen ut mot Nordishavet, og med skumsprøyten fra dets brenninger har den ofte gitt reddende signaler til fiskerne når storm og uvær var i anmarsj.

Den eneste beboer, Tarald Skreavoll, står idag ved båtstøen og ser inn mot land, rister på hodet og går så med faste steg op mot stuen, tusler inn og setter sig tungt ved bordenden.

Han kikker ut i kjøkkenet til hustruen og sier:

— Vi kommer ikke tillands idag og neppe imorgen heller! Hvor lenge kan vi klare oss mor?

— Ja, til barna har vi vel mat for to dager, men for oss er det nok verre.

— Utsiktene er ikke lyse mor, sier Tarald og bøier sig ned for å skjule tårene. Det blir nok en jul med tomt bord i år. Av bruket som er i sjøen blir nok intet igjen og — penger, hvor skal vi hente dem fra?

— Vær ikke motløs, far, sier hun. Idag lød et ord fra Gud for mig. Husker du hvor det står: «Hvor usporlige er Hans veie?»

— Ja, det er i Romerbrevet. Han tar bibelen og finner det, leser høit ordene og sier så til hustruen:

— Da jeg stod ved støa og så på uværet la håpløsheten sig med tyngde over mig, men så lød det som en sang fra bølgeordenen: «Kall på mig på nødens dag». La oss gjøre det nu mor.

Så bøier de kne og legger i brennende bønn, sin nød frem for Ham som har lovet å svare førend de roper.

To dager går og ennu raser nordvesten med usvekket kraft, men den kan ikke svekke håpet hos de to som forventer Herrens hjelp.

Så kommer lille julaften med sin knappe lysning av dag. Den likesom gjenspeiles i Taralds håpefulle blikk. Efter stormen er det bare tunge døninger tilbake.

— Vi kommer oss til handelen idag mor, roper

eldste datteren inn av døren. Hun har vært nede ved støa og sett at båten kan settes ut.

— Ja, det kan vi, fletter Tarald inn, men finnes ikke bruket hvad så? Jeg håpet på så meget fisk at vi fikk det nødvendigste.

— Ro du far. Guds løfter holder, sier hustruen og sender ham et smil som er gull verd.

Snart såes Tarald og eldste datteren på vei dit fiskeredskaperen var satt, men intet kunne sees. Været hadde feiet det bort.

Tarald sitter en stund og tenker. Så sier han:

— Vi ror til handelen allikevel!

Kommet vel midtveis merkes plutselig et kraftig støt mot båten og et redselens skrik undslipper begge. De er sikker på at en av de mange drivende miner — nu i verdenskrigens verste år — er det som de har støtt på. Da det forventede ikke skjer, bøier Tarald sig ut og et gledesrop runger fra hans lepper. Det er en fustasi (ekefat) og den er full av noe for bare en liten del er opppe!

Han får i en fart fanglinen om den og så blir det basketak for å buksere den til handelsstedet.

Tarald er en av de første kunder den dag og han er ikke sen med å meddele om sitt funn. Da fatet er opheist og åpnet viser det sig å inneholde fineste smult. På stående fot byr handelsmannen 300 kroner for innholdet. Da kan Tarald ikke holde sig, han hulker som et barn og høilydt utbryter han: — Tusen takk kjære Gud for bønnhørelsen!

Et skjær av sommerens midnattssol er i Taralds blikk da han ror hjem med et juleforråd så rikelig som det vel neppe har vært på Losholmen.

Da alt er på plass i hjemmet og julegavene ordnet er det påny to sjeler som kneler i takk til Ham som gjør vind til sine engler og lot nordveststormen rase så lenge, at den fikk føre frem det de behøvde fra Guds rike forrådsammer.

Evgl. Lyngmo, Rossfjord.

Lysglimt i Afrikas jungel

Av Math. Stove.

En misjonærs pionerarbeide i Afrikas jungel er ikke alltid så lett; men ikke desto mindre er det en overmåte viktig og velsignelsesrik gjerning selv om det ofte synes fruktesløst.

Personlig er det mig en stor glede å kalle tilbake i erindringen de interessante erfaringer jeg har på dette område.

Av de 6 år undertegnede med hustru fikk være i Afrika tilbragtes over 5 i tre forskjellige stammer hvorav den ene, nemlig Elgeyo stamme, ikke hadde hatt misjonær før.

Disse stammer er ansett for de mest krigerske og uimottagelige for alt fremmed av alle i denne del av landet. Av samme grunn har de vært forbigått av misjonærene i mange år. Imidlertid kom turen også til dette hårde folkeslag. I Nandi stamme hadde vært startet virksomhet 7 år før vi kom, men grunnet folkets motstand blev det oppgitt etter to års forløp.

Da vi 5 år senere kom dit sammen med noen andre fant vi folket fremdeles uimottagelig; men Guds ord er levende og kraftig. Etter en tids forløp blev noen frelst og siden har arbeidet gått frem til der idag kan telles ikke så liten skare som priser Gud for vidnenes utholdenhet i å bli ved inntil budskapet blev forstått.

I Kamasia stamme var også forsøkt 5 år tidligere av to unge misjonærer, men begge bukket under av feber og døde. Det var vemodig etter en strabasiøs reise å komme dit og finne sporene etter disse pionerer. Store trær var blitt nedhugget til stasjonsbygning; men der lå de hvor de hadde falt, halvrotne og ubrukelige. Vi fant også en godt bygget liten hytte. Den var bygget av rundt tømmer med sponetak på. Det var bare som ved et lykketreff vi oppdaget hytten, da den var overgrodd av villniss. Begeistret av funnet banet vi oss vei gjennom døråpningen og gikk inn og satte oss på gulvbjelkene. — Men der blev vi sittende en stund bare å tenke og ølte som om gråten vilde ta oss. Det endte med at vi lå på kne mellom bjelkene i bønn og takk til Gud

som hadde forundt oss å komme hit og finne spor etter de første pionerer for å begynne hvor de var falt.

Det gikk fort å legge planen for arbeidet, og så tok vi fatt, hugg ned en masse trær, satte op sagbenk, saget etter gammel norsk metode, og efter tre måneder var huset reist.

En annen misjonær kom så for å fortsette arbeidet. Da vi forlot stammen var det lite frukt å se efter vårt arbeide. Iallfall det åndelige; men kom det nu! Nu er også der en stabb som priser Gud for besøkelsens tider.

6 måneder efter kom vi til Elgeyo. Da vi kom dit var folk redd oss. De gamle skremte barna med at vi vilde spise dem, så de måtte ikke gå til stasjonen. Det var få som turde komme til møtene; men vi gikk til dem i hytter og hus, aker og eng, til dansefester og drikkegilder. Vi bad dem holde op mens vi fortalte dem «ordene fra Gud». Det gjorde de. Vi talte sa farvel og gikk, mens de fortsatte med sin drikkesin dans. Da vi endelig utkjørt i arbeid og feber måtte forlate stedet for å reise hjem var det ingen stor forsamling å ta avskjed med.

En misjonær kom for å avløse oss, men han hadde forlite tålmodighet til et sådant hårdnakket folk og forsvant efter en måneds forløp.

Atter en annen kom for å holde skansen; men da gjorde stammen oprør og han måtte forsvinne hurtigst mulig.

Så var stammen uten misjonær igjen.

Efter mange års forløp sendte A. I. M. atter en misjonær dit. Da han i utkanten av stammen holdt et friluftsmøte, la han merke til en tilhører som lyttet ualmindelig interessert. Efter møtet spurte misjonærer ham om han hadde hørt om Jesus før.

«Ja,» svarte mannen strålende, «for mange år siden var her en mann ved navn Buana Setøves. Han talte om den samme Jesus som du, og jeg tok imot og trodde, men siden har her ingen vært for å undervise oss.»

For at vi skal så behøver vi me skal erfare nådens vi å vandre i ydm for er veien til sei «Før jeg blev yd ydmykelse. Man ikke er. Du har for presten, at h synd. «Jaså, svar folk i bygden sie annen klang: «S mig?» — Akk, sig lik til alle tid ydmykelse Gud elendig og fattig nådens makt i s

Ja, så stod de siden, og vi tar at: Guds ord ik lig utfører det s Ja, dette er gr så der en skare de budskap som bærere.

Den som seirer

Av Rolf Westlie.

For at vi skal kunne leve et seirende kristenliv så behøver vi meget av Guds nåde. Og for at vi skal erfare nådens virkning i våre liv så behøver vi å vandre i ydmyghet. De ydmyke får nåde. Derfor er veien til seier og fremgang ydmykhetens vei. «Før jeg blev ydmyk for jeg vil». Der fins falsk ydmykelse. Man utgir sig for å være hvad man ikke er. Du har hørt om kona som klaget overfor presten, at hun var så skrøpelig og så full av synd. «Jaså, svarer presten, det er altså sant hvad folk i bygden sier om dig». Men da fikk tonen en annen klang: «Sier om mig, hvad sier folk om mig?» — Akk, du forventde menneske. Man er sig lik til alle tider. Det er en sand og opriktig ydmykelse Gud krever. «Svar mig Herre, jeg er elendig og fattig». Hvor det da er herlig å erfare nådens makt i sjelen. Denne tilgivende nåde. Pris

skje Gud. Når man bevares i en ydmyk ånd da erfarer man at «nåden optukter oss til å fornekte verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig i denne nuværende verden». Vi behøver også å leve:

Bønnelivet.

For det gjenfødte emenneske faller det naturlig å be. Man tilbeder vår Fader i ånd og sandhet. Man erfarer at det er i Gud man beveger sig. Bønnen forandrer sakene. Saker og ting som vi ikke greier selv, men en stund i «bønnevråen», å — hvor det har snudd op ned på det hele. Hjerter blir fylt av en himmelsk glede. Slik er Gud. Derfor la oss gå bønnens vei. Tilslutt la mig nevne:

Til ordet og vidnesbyrdet.

«— jeg har skrevet til eder, I unge fordi I er sterke og Guds ord blir i eder, og I har seiret over det onde». Når ordet smelter sammen med vår tro da erfarer man som apostelen sier: Og dette er den seier som har overvunnet verden: vår tro.

Til Elias blev det talt da han satt under busken der i ørkenen. «Stå op og æt ellers faller veien dig for lang». Han blev styrket ved den mat han fikk. Til Kristi pilgrimer lyder det. Bruk åndens sverd. Les ordet. Be om åpenbaringsens ånd i ordet.

«Den hele skrift er innblåst av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til op-tuktelse i rettferdighet».

Derfor! *Sett ordet først* og bry dig ikke om menneskelige meninger for de består ikke *ildprøven*.

Å Gud, hjelp oss, så at vår tro på ordet kan være i dyp åndelighet og praktisk virkelighet.

Ja, så stod der å lese i et engelsk blad for en tid siden, og vi tar det som en opmuntring og bevis på at: Guds ord ikke vender tomt tilbake, men lykkelig utfører det som han sender det til.

Ja, dette er grundig bevist også i Egeyo. Nu er også der en skare døpte som takker for evangeliets glade budskap som er kommet til dem ved Herrens budbærere.

Da Edith blev frelst

Av Henrik Eilertsen.

For noen år siden, en mørk desember ettermiddag like under jul, gikk jeg ut med julenummer (vintherftet.)

Det er i og for sig ganske interessant å gå rundt fra hus til hus. Man kommer folket nærmere, og får mange interessante samtaler.

Ikke alle er like opbyggelige, men det får en finne sig i.

Nuja, mot slutten av runden kom jeg inn i et hjem, hvor der var noen troende. Av stemningen i huset kunde jeg forstå at det var noe som stod på.

Og så kom det: Edith er så syk!

Jeg gikk inn i stuen hvor hun lå. Sjelden har jeg sett inn i så forskremte øine som da. Jeg orket ikke å se på henne.

Jeg satte mig ved sengen, tok hennes hånd; den var våt, klam og kraftsløs. — Da jeg forsøkte å føle hennes puls blev jeg aldeles forskrekket. Noe så uhyggelig — det var umulig å telle; den formelig kokte.

Med sine svake krefter klemte hun min hånd.

Jeg så på henne og det var som om alt i henne sa: Be til Gud for mig!

— Skal vi be til Gud? spurte jeg.

— Ja.

— Vil du bli frelst?

— Ja.

Aldri glemmer jeg den stund. Jeg ventet at hun

hvert øieblikk skulde slukne. Inderlig bad jeg Gud forbarme sig over henne. Og, Gud være takk, det underlige hendte, at efterhvert som vi bad blev hun roligere, og kunde selv også rope til Gud. —

Edith blev frelst den kvelden.

Hun blev aldri frisk. Noen måneder senere gikk hun for å være med Herren. Velsignet være hennes minne.

Det blev dog en jul for Edith, med Jesus i hjertets krybbe. Hun var bare 18 år gammel. Men lykkelig og tilfreds i sin frelser gikk hun ut av tiden, efterlatende sig et lyst minne.

Ofte tenker jeg på henne og den mørke desemberkveld.

Kjære ungdom: *Hvad er livet uten Jesus?* Tenk endog inn i døden bringer dette navnet håp og lys.

Give Gud at denne jul måtte bringe mange unge sjeler — ja gamle med, lys fra Betlehem-stjernens stråler.

Når dette skrives henger det mørke krigsskyer over Europa, braker det løs, vil julen bli fryktelig og gruopvekkende for tusener, ja, millioner av unge menn og kvinner. Og freden som englene sang om den første julenatt, synes å være en karikatur.

Men allikevel — tusener har erfart at den gamle sannhet står ved makt, at dertil er Guds sønn åpenbaret at han skal gjøre ende på djevelens gjerninger.

Slipp ham inn, og du vil erfare det samme.

En nykommers inntrykk av India

Av Gunhild Franklin.

Hvor kan ikke livet midt i et ordnet og ganske sensasjonsfritt hverdagsliv by på overraskelser! Det tar oss plutselig i kraven og gir oss en grundig opprusking. Ikke anet jeg for et år siden at jeg noengang skulde få gjense det blårode havet,» min barnoms bluff (det skulde jo være rødt!) og at jeg ved denne tid skulde samle sammen mig og mitt på denne siden av jordkloden.

Hvordan kjennes det så at gjense sitt gamle, så å si fosterland? Etter alt hvad jeg har sett og hørt, utbrast jeg her om dagen av et svensk hjertedyp:

«Det var da vel at jeg ikke er født i India!» — en ytring som etter en smule eftertanke syntes være noe forhatet. Hvor meget har man ikke hørt om India, det land far og mor ga hele sin ungdoms hengivelse og mange års strev! Tilstrekkelig trodde jeg, til ikke å se dette land i noe som helst romantisk skjær. Men allikevel — hvilken forvirring ved «dette første møte!»

Reiseskildringer og foredrag tiltross virker Østen overraskende og overveldende som en naturkraft. Den truer med å rive ned medbragte vesterlandske forestillinger om menneskeliv og menneskeverd, gjør hårdnakket motstand, la være passiv mot hvad vi mener med civilisasjon med hvad deri ligger av underordning, lederskap og samarbeide. Fremfor alt virker Østerlandet som en bombe på ens sociale samvittighet. Glinsende maharajahoff, overløstet praktfulle slott og tempel mot en bakgrunn av uhyggelig, gruffull nød!

Hvor mange «verdens rikeste menn» har ikke India! men folkepyramidens materiale, massen, mil-

lionene lever generasjoner etter generasjoner på sultegrensen.

Det var til å få et sjokk av å gjøre den ikke fullt et døgn lange reisen fra Colomba op til Madura. Fotografier og filmer, hvor nøiaktig de enn gjengir det synlige billede, tar ikke med heten, støvet, smutset og lukten. Svermer av tiggere kommer frem til toget ved hver stasjon. Elendige, stinkende fillebylter. — mennesker! De strekker frem avstumpede hender, viser et særskurvet barnehode, peker på sine øine som ikke lenger kan gjøre tjeneste. Man vender sig forferdet bort — for å møte samme syn overalt. Et utslengt bananskall kaster de sig over med begjærighet. De indiske byerne! Man stirrer på jordhyttene og tror ikke sine egne øine. I det lengste våger man sig: Det er naturligvis stald, låve, gjeithus!» Men plutselig stikker et barnehode frem i døråpningen, kvinner går ut og inn, sitter utenfor med håndkvernen og brødbaking eller sysler med jakt på «storvillt» i sine barns hoder. Man tvinges til å innse: Her bor mennesker, det er deres hjem. I dette mylder av små jordhytter tilbringer de en stor del av sitt liv, iallfall nettene. Ti, tolv personer sammentrengt som kattunger i et lite mørkt hull. På visse plasser og til tider er det jo et nødvendig nødsiltak mot kulden, men allikevel.

Vi kommer fra Sverige med befolkningsspørsmålet, problem angående trange boligforhold, kollektiv husholdning, større barns egne værelser etc. etc i friskt minne.

Hvem tenker på slikt her? Det vrirler av barn, men også av skabbete hunder, katter, rotter og

ekorn. Småjenter på fire, fem år går og drar på småsøsken. Indiske småjenter får tidlig venne sig til sin lodd i livet.

Og hvad lever man på? Ris og atter ris: Et mål om dagen.

Livets nødtørft nedbragt til ytterste minimum. Det som hjemme skulde betraktes som katastrofalt er her normalt. Befolkningsoverskuddet tar sykdommene sig av. Det smaker middelaldersk og sortedød av å møte pest, kolera og spedalskhet som hverdagslige foretelser.

Vistnok har man om og om igjen hørt at indisk sykepleie helt er motsetningen til alt som heter hygiene og sykepleie. Men en ting er å lese eller høre om det hjemme, en annen her ute å stå ansikt til ansikt med dens ofre. Stårblinde øine behandles med kugjødse, knust malt glass og meget annet som ikke engang kan fortelles!

Her er landet uten barmhjertighet! Hinduismen, hvis fineste duft nar Vesterlandet innbakt i Gandhis filosofi og Tagores diktning, regjerer her med skrekk massenes liv, fra vuggen til graven.

Det spørres og jeg har spurt før: «Er misjonen berettiget?» Innebærer den ikke å gjøre for mye inntrengen på menneskers personlige frihet? Er det ikke å drive dem etter en vesensfremmed utviklingslinje. Vsterlandet trykker sitt stempel på Østens folk. Vel, her finner jeg det mest som et hån, i forbindelse med hinduismen, å tale om personlig frihet og utvikling. Hvem sa: «Sannheten skal frigjøre eder.» Hvem bød: «I er alle brødre!» Angår det ikke alle mennesker i alle tider?

Man kan ikke være her uten å kjenne en uendelig takknemlighet og glede ved alt som utrettes gjennom misjonen. Dens arbeide representerer redningsplanker. Å, hvilket arbeide! Her er plass for «gjerding og hånd, tanke og tunge.» Sykehus, barnehjem, barnekrybber, teoretiske og praktiske skoler er som bekjent noen av de områder der misjonen setter inn. Endelig en front der det arbeides uselvsk og energisk på en virkelig folkeoprydning! Endelig en fristad borte fra grumhet og vold. I all denne intensive og mangesidige virksomhet og som centrum i alt, står forkynnelsen om det nye livet. — Glede — Man ser så ytterst lite derav i dette land. Men på misjonsstasjonene, der møter man glade ansikter, mennesker som utstråler friskhet, mennesker hvis liv har fått mål og verdi.

Av India har jeg jo ennda sett bare en liten del, dette land som er skiftende som en verdensdel til folkeslag og tungemål, natur og kultur. Akk man skal vokte sig for å skrive om India når man er en nykommer som jeg, vokte sig vel. Man ser endel, man

generaliserer. Ta hvad jeg har skrevet for hvad det er, en nykomlings unyanserte inntrykk. For mig de ufrakommelige.

Hvad er det da man minnes fra sin første tid her ute? Hvad kjenner man igjen? Ikke meget, intet merkelig. Jeg var bare fem år da jeg fikk reise hjem. Verden er aldri stor for Lasse, Lasse liten. Det er far og mor, lekekameraterne, huset man bor i, haven og bakken som misjonsstasjonen ligger på, de store Mangotreet ved foten av bakken, vannfallene nede i dalen, villmarken og sjakalernes hyl om kveldene. Solen er farlig, men mørket ennda farligere. Tigeren hører man tale om iblandt, men man er ikke så redd for det store hvepsebolet som er en nær mere nabo. Dholin, som vasker klærne står i floden og slår og slår de stakkars klæsplagg mot en stein. Man har en svak tanke om at dette er dårlig nasjonaløkonomi, man har da lært hjemme at mamma er redd for håndklærne og at knivene må tørres med eggen utad.

Kvinnene baker sine runde brød som de former og klapper til mellom hendene, siden stekes de over det enkle ildsted. Omreisende kjøpmenn byr frem sine varer, sukkerfigurer, små elefanter, hele temple av sukker. Slangetemmeren kommer og plaserer sine kurver i en halvsirkel på gårdsplassen. Nu begynner han å spille. Nei huff! Dette våger man ikke å på lenger! Men pappa, han kan slå ihjel ormen, han Det hender at man får være med pappa ut å ride. Det er noe annet enn å skaka frem i oksevogn! Hvorfor det går! Man må holde sig godt fast i frakkens skjøte.

Far og mor forteller ofte om Sverige. Der behøver man ikke å gå med solhatt. Der kan man springe barbert i grasset. Om vinteren finnes der noe som heter sne, det ser ut aldeles som bomull, men er kaldt. Der finnes også lekekamerater, mange, mange. Skulle de det ikke bli morro å komme dit!

Iblandt forteller mamma om himlen. Hun synger «I en dyp uendelig skog» og «det blir noget for småbarn i himlen å få . . . ? Hvad da? Finnes der dukker, dukkesenger og dukkeserviser? Og hvordan kan det å spille på harpe? Et munns spill har jeg ivrig ettertraktet, som noe ufattelig dyrebart. — Der bor går solen ned. Står ikke den gyllne porten på gløtt. Om man nu riktig kunde skynde sig dit så var det sikkert bare å gå inn. Men mørket kommer så brått da. Jeg rekker aldri frem.

En dag, en uforglemmelig dag. Mamma står oppe på bakken, vinker og vinker til oss andre som drar bort. Bare lengere og lengere bort over bjergene. Det er ikke mulig å vende tilbake. Bare bort gj

Da Herrens ord kom.....

Av G. Iversen

Det var en mørk vinterkveld i februar måned. — Jeg hadde overgitt mig til Gud. Jeg hadde bøiet kne, påkalt Herrens navn og bestemt mig for å følge Jesus, men å hvilken kamp det nu raset i mitt indre. Satan plaget mig med at alt var hykleri, og jeg var da i allefall ikke frelst. «Hvis du var frelst blev det noe helt annet med dig,» sa han. Jeg forsøkte å vise ham hen til Jesus Kristi fullbragte verk, men det syntes ikke å hjelpe. Jeg trodde nok, på en måte, at det var for mig, men kunde ikke hvile i det. Jeg hadde samtalt med flere Guds barn om min stilling og de henviste mig naturligvis til å hvile i ordet. Ja, det var også noen som mente at man måtte gå slik igjennem livet: Usikker, vaklende og uten fast holdpunkt og visshet i enten man var frelst eller ei.

Denne kveld var jeg nettop kommet hjem fra et møte hvor jeg hadde bekjent at jeg søkte Gud, men at jeg ikke turde si enten jeg var frelst eller ei.

Jeg bestemte mig for å gi op alt og slutte både med å be og lese Guds ord, det hjalp jo ingenting allikevel. Det var visstnok ikke nåde å få og da var det best å slutte med alt. Da — som så mange ganger før — tok jeg Bibelen som lå på bordet og slo den op uten å tenke på hvor jeg åpnet den. Mine øine falt nettop på Salm. 32, og de to første versene der. Da skjedde det noe uventet, forunderlig og herlig. Det var som om ordene blev levende og hele mitt indre vesen blev fylt med guddommelig lys, varme og kjærlighet. I lyset av dette ord i Salm. 32, 1—2 så jeg hvordan Jesus sonet for mine synder. Han døde for mig på forbannelsens kors og jeg var fri. Det som før var en gåte blev nu en klarhet. Tenk så enkelt og liketil. At jeg ikke hadde sett det før! Å — hvilken glede som fylte mitt hjerte. Jeg var sikker på at jeg var et Guds barn. Det var jo av nåde alt sammen. Det var som om tusen strenge blev slått an i mitt hjerte: Jeg var frelst.

— — —
Antagelig et halvt års tid efter denne oplevelse gikk jeg atter gjennom en krise i mitt åndelige liv.

Efter overveielser, kamper og motstand lot jeg mig døpe i vann. Det var på et pinsesstevne, og en tid var det som om jeg var mere i himlen enn på jorden. Guds velsignet og gleden over å være frelst ga hele livet et vidunderlig innhold; men efter en tids forløp ble det atter problemer som tårnet sig op. Det var blott en lengsel efter å oppleve den samme velsignelse som de første kristne oplevet, dåpen i den Helligånd.

Det manglet ikke på gode råd og forklaringer angående denne sak. Men det var som den gang jeg kjempet for å bli frelst, det var umulig å få tak i det.

Så en dag gikk jeg på en vei som førte gjennom et lite skogholt. Jeg var da blitt utkjørt og trett å kjempe. Mens jeg gikk der var det likesom en stemme talte i mitt hjerte: Har du ingenting å takke Gud for? Jo, det hadde jeg riktignok. Jeg var jo frelst og det var det største av alt. Så hadde jeg alt hva jeg behøvet ellers også. Det blev en takksigelsestest i hjertet over Guds uendelige godhet og nåde. Jeg måtte prise Herren og som jeg gikk der med hjertet fullt av glede over å være Guds barn, følte jeg noe forunderlig underbart som fylte mitt indre. Det var som noe av himmelens salighet fylte både hjerte og sinn. Jeg måtte stanse op og viste ikke lenger å finne ord for min glede. Jeg ropte høyt av fryd og plutselig brøt jeg ut i et fremmed språk. Gleden og velsignelsen blev så overveldende, at det var umulig å holde det nede.

Jeg kom inn til byen på kvelden med denne oplevelse i hjertet og det var som jeg hadde fått nytte syn på folkene som strømmet op og ned i gatene. Aldri hadde jeg sett at menneskene var så verdifulle og en lengsel efter å få rope ut frelsens vidunderlige herlighet for dem fylte mig. En følelse av nød for sjelers frelse som jeg aldri hadde følt før grep meg i hjerte. Den Helligånd's fylde gjør oss til sjelevinnere. Siden den gang har det vekslet med glede og sorg. Følelsene har kommet og gått, men ved Guds nåde er jeg blitt bevart i troen. Gud være takk for sin trofasthet.

Barndomsminner

Av Michael Kristiansen.

Det er julaften. Sneen, som lenge har latt vente på sig, daler stille og pent nedover markene, som begynner å bli hvite; mens trærne ennå er mørke og tegner sig sterkt mot den hvite bakgrunn. Det er tidlig ennå og barna fryder sig til en riktig festlig jul. Kjelker og ski tas ned fra loftet og gjøres istand. Fra gårdene bortefer høres saging og hugging, det er veden som skal skaffes for mange dage. Hist og her på veiene ser man folk på vei hjem fra skogen med julegraner. Alle har det travelt.

Innendørs er alle i virksomhet med å skape en festlig julekveld. Det er så meget som skal gjøres, litt ekstra må det være på alle områder. Det må være meget lys, for det skal minne om det store lys, som kom til verden og bragte lys til den som var i mørke.

Det skal være julegaver til alle, for vi har jo jul til minne om Guds usigelige gave, Jesus Kristus.

* * *

Kling klang—kling klang toner det gjennom luften — det er de gamle ærverdige kirkeklokkene som ringer julen inn. Mange stanser i sitt rastløse strev å lytter. Kling klang, kling klang. — Så merkelig med de kirkeklokkene, de ringer både til glede og sorg. Nylig blev bygdens rikeste mann lagt

Flere år efter talte den samme underfulle stemme i mitt hjerte om å helt hengi mig i Herrens arbeid, men det er et kapittel for sig.

Kjære Guds folk: La oss be om nåde til å leve i salvelsen og vandre i lyset. Da har vi samfund med hverandre og Jesu Kristi blod renser oss fra all synd.

i grav, da ringte de også. De talte om sorg, en siste tone til en som var reist bort — — —

Iaften varslet de julens glede. — Kling—klang. Sneen fortsetter å falle hvit og lett, mens en og annen stjerne titter frem gjennom skylaget.

Mange hører også andre klokke-toner — toner fra himlens tempeltinder og sier med sangeren:

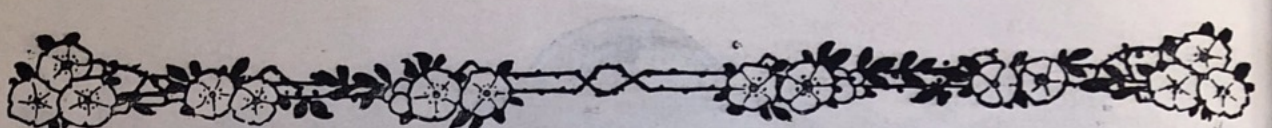
*Dypt gjennom sjelen klinger
ofte en tone klar,
som giver sjelen vinger
liflig og underbar.*

*Ring tempel klokke
ring skjønt og lokke
løft mig fra jordens grus.*

Det er julaften. I hjem efter hjem tennes lysene, det blinker som stjerner i den stille aften. Stjernene de taler også og drager minner og tanker frem. Var det ikke en stjerne som lyste de vise fra Østen til Jesus hin mørke natt?

Jesus selv var jo en stjerne, som skred frem av Jakob, og nu lyser over hele jorden. Ingen kan skjule eller ødelegge den, den står så høit, høit over alle andre lys. Dens stråler gir håp for Afrikas sorte sønner i syd og lyser for den ensomme skogboer blandt nordens fjell. Vi sier med Sakarias: «Lovet være Herren Israels Gud, som lot solopgangen fra det høie gjeste oss, forat lyse for dem som er i mørke og dødsskygge, for å styre våre føtter til fredens vei». (Luk. 1, 68—79.)

Fred på jorden og i mennesken hans velbehag.

Det folk som satt i mørke

Flo Erling Syversen

Det folk som satt i mørke og dødens skygges gys
i Sebulons og Naftalis distrikter,
det så — for lenge siden — et stort og herlig lys,
det klare himmellys som aldri svikter.
Fra Galileas byer ved sjøens stille strand
det sendte sine stråler over Herrens løftes land.
Guds frelses dag var kommet, den mørke natt var
endt,

Guds råd blev åpenbart, hans frelsesplan blev kjent.
Uforskyldt — av nåde — enhver som vilde drakk
av livets klare vann som veldet frem,
og dødens dystre stillhet blev brutt av lov og takk
og jubelsang som tonet mot sky fra alle dem,
som tok imot Guds gave til en syk og hjelpløs slekt
og tillidsfullt sig overga i Jesu varetekt.

Iblandt sitt eget folk på jord, vår Frelser trådte frem
og Sions fanger ut i frihet førte,
men frelsens store under var ikke kun for dem
som første gang det gode budskap hørte,
og i et syn om natten en Herrens tjener så
en mann fra Makedonia som kalte,
og nu bød Herren Paulus til Jafets land å gå
med nåden som han ga ham å forvalte.

Så gikk han frem i ånd og kraft, den første misjonær
han trosset verdens hån og spott og hele Satans hær,
i motgang og i trengsel,
i farer, bånd og fengsel
han fulgte trolig Herrens kall.
og dyre sjeler, uten tall,
blev reddet ut av nøden,
forløst og frelst fra døden.

— — —
Omsider nådde lyset frem
til oss i høie nord,
nu lyser klart i norske hjem
Guds nådes rike ord,

så ingen her kan tvile på
at livets Gud er god.
Enhver som vil kan frelse få
ved Jesu, Kristi blod.

Men Makedonerropet, det høres enn idag,
en bønn om hjelp i nøden, fra mange folkeslag.
Det stiger op i øst og vest
i disse siste uværstunge dager,
vi hører det fra China, hvor på sin røde hest
nu krigens rytter frem med redsel drager.
Argentinas indianer, Alaskas eskimo
og den kasteløse inder stemmer i:
Hvor skal vi finne frelse — på hvem skal vi dog tro,
og hvordan skal fra synden vi bli fri?
Hør, fra det mørke fastland, hvor trelles trelles bor
hvor himmelhøit de roper i sin nød.
Hør det ropet søster, — forstå det, kjære bror,
de hungerer, — ja de lengter etter livets himmelbrød.

For hele verden Jesus led, hans frelse er for alle,
og aldri den tilskamme blir, som vil hans navn på-
kalle.

men ingen kan påkalle der, hvor troen ikke finnes,
og for å tro, man må ha hørt, det må vi alle minnes.
Hvorledes kan de høre der, hvor ordet ei forkynnes,
og den som skal forkynne bør ei bare lett tilskyndes,
men sendes ut på Åndens bud,
i tro og tillid til vår Gud.

— — —
Hvor fagre deres føtter er,
som bærer bud om fred,
som går i Jesu fotspor her
og sår den gode sæd.
De skal få høste i sin tid,
såfremt de ei går trett.
Så hjelp oss Gud, å så med flid,
forvalte pundet rett.

mørke

Reiseliv i China

I Peking leste vi i avisene at alle misjonærene som reiste inn i landet, hvor det krages, må reise på egen risiko, og det blev ikke tatt noen hensyn til utenlandske eiendommer. Slik er forholdene nu. Men igjennem alt hvad vi har oplevet hittil er vi fullt ut tilfredse med Herrens beskyttelse. Lovet være hans navn! «Ikke en spurv faller til jorden uten at eders fader vil det,» står det.

I Peking var vi i 6 uker og hadde det meget godt der. Konferansen var meget god og emnet igjennem hele konferansen var at vi var ett i Kristus. Det var en enhetsånd og vi fikk alle godt utbytte av den tiden vi tilbragte der.

På veien hjemover blev vi opholdt et par dager i Shih-Chia Chuang. Vi måtte vaksineres mot kolera og undersøkes nøie. De er nemlig så bange for smitte. Vi blev oversprøytet over det hele med lysolvann uten på klærne våre, fra hode til føttene på hvert sted vi skulde inn til myndighetene. Det har nemlig vært 200 dødsfall av kolera og de er så bange for at soldatene skal bli syke. Det er også forbudt å selge frukt i byen. Når alt var over måtte vi vise frem bevis for myndighetene for å få attest fra dem for å få kjøpt billett.

Vi fikk kjøpt våre billetter en fredags morgen. Vi hadde jo endel bagasje, men den blev bare satt tilside. De tok først vare på sine egne folk og hjalp dem. Vi blev opholdt så lenge at toget gikk fra oss og vi stod igjen til neste dag. Heldigvis fikk vi ordnet med vår bagasje så vi fikk den med på billetten så neste dag hadde vi bare å gå på toget. Men enda vi hadde våre billetter og papirer i orden måtte vi stilles tilside i køen sammen med noen stakkars få kinesere som også skulde reise. Vi blev aller sist enda vi kom aller først og stillet oss op i køen. Alle våre kufferter måtte op og blev undersøkt. Vi kunde ikke ha varene i kasser, men måtte kjøpe stråkufferter og de var surret med taug, men alt måtte op.

Vi kom da på toget lørdag morgen og da vi hadde reist et godt stykke blev det skutt to skudd mot vognen vi satt i; men skuddene rammet ikke.

Lovet være Herren. Kongenes konge var med oss og hadde gitt befaling om å ikke røre oss.

Da vi kom til hovedstaden blev alle våre papirer undersøkt og igjen blev hele vår klædragt oversprøytet med lysolvann og vi måtte dyppe våre hender i et vaskevannsfat med sublimatopløsning. Ja, dette var jo bare bra alt sammen. Ved utgangsporten stod det en mann og satte et stempel i våre ene hånd. Når vi kom til byporten måtte hånden vises frem. Det stod flere soldater med lommetykter for å se efter om vi hadde stemplet. Hadde vi ikke hatt det var vi ikke kommet inn. Du kan tro vi var glade da vi kom til Anna og hun hadde deilig hsiao mi tang (en slags suppe) til oss.

Et par dager efter drog vi videre. På veien møtte vi tre kinesiske soldater med revolvere på sig. De gjorde oss ingen ting, bare spurte oss hvor vi skulde hen og hvad vi var. Herren bevarte oss fra alle farer. Veiene er fulle av røvere og det er så vanskelig over alt i China nu.

I byen her er det fredelig, men utenfor bymuren er det livsfarlig å være. Det er stadig uro og krig. Både «røde» og røvere huserer. De forlanger mat og klær av de stakkars som bor der og hvis de ikke får det setter de geværet op i ansiktet og truer med å skyte dem. De har mistet nesten så godt som alt de eier. Det er forferdelige prøvelser som går over dette stakkars folk. Vi ber Herren om en gjennomgripende vekkelse.

Vi kan bare ha møter om formiddagen og tidlig på ettermiddagen. Det er mange kvinner som er redde for å gå ut, men her er det ikke farlig. I en landsby har alle kvinner rømt fra byen. Der har det vært fryktelig.

Så snart innhøstningen er over tenker vi å begynne med en bibelklasse for kvinnene. Vi håper på en herlig tid og at Guds ånd må virke på hjertene. Stakkars folk, de er dypt nede i kummer og elendighet. Alvåret står preget i alle ansikter, fra de yngste til de eldste og folket er nu åpne for evangeliet.

(Dette er et utdrag av et privatbrev skrevet fra China 3. oktober i år.)

Morgenstjernen

Mel.: O, underfulle gåte.
End lyder fra det fjerne
hin sang fra Betlehem,
om Jesus — morgenstjernen
som herlig strålte frem.
Den toner over jorden
fra hjem og kirkehvelv,
men skjønnest fra de hjerter
som eier Jesus selv —.

Når denne klare stjerne
til hjertet finner vei —
da selve livets kjerne
for sjelen åpner sig.
Thi livet er å kjenne
den ene sanne Gud,
og Sønnen som han sendte
med fredens skjønne bud.

Den stjerne åpenbaret
en kjærlighet så skjønn.
En Gud som ikke sparet
sin egen dyre sønn,
men gav ham for oss alle —
for oss å bringe nær,
så nær at han kan kalle
oss barn og arvinger —.

Som Simon fikk vi se det
Guds under som er skjedd.
Vi kan i fred nå vandre,
Guds frelse har vi sett.
Den frelse han beredte
for alle folkeslag,
for alle ting å mette
med fred og velbehag.

Til herlighet å være
i blandt Guds Israel.
For lyset å frembære
at hedningen har rett
til samme rike frelse —
Ja — som en elsket sønn.
Derfor han kom til jorden
vår Frelser stor og skjønn.

Han nedsteg til det lave
for fanger å utfri,
gi menneskene gaver
ja — deres talsmann bli.
Og alle vil han samle
som barn rundt nådens bord,
så der tilsist skal være
en hyrde og en hjord.

Sigrid Steffensen.

Blandt Argentinas indianere

Av misjonær Berger N. Johnsen.

For omtrent et års tid siden besøkte jeg Tartagal noen ganger. Det var en liten flokk Matakkoindianere der med gamle Pomasito som høvding. Pomasito hadde slekt og venner i Embarcacion og noen av disse slektninger reiste sammen med mig for å besøke Pomasito. På mine turer for å besøke Pomasito kom jeg også over en liten koloni Tobaindianere som jeg siden stadig besøkte. Blandt disse var også høvdingen Rosa og hans to sønner som nu er frelste og bor her på misjonsstasjonens grunn.

Rosa og endel av hans folk drog igjennem urskogen til Monte Caemelo ved Pilcomayoeloden og der fikk de høre evangeliet. Rosa var mere enn almindelig interessert så jeg blev også meget interessert i Tobaindianerne.

Så en maidag for ca. 4 år siden var jeg i Pedraza på min vanlige tur til de forskjellige indianere. Jeg fikk da høre at mange Tobaindianere var på vei til stedet, og dagen etter på eftermiddagen kom de. Det var høvdingene Tamayuke, Bachuoi, Panique Morene og flere høvdinger med sine folk som var på vei til sukkerinnhøstningen i San Martin. Nå var det en enestående anledning til å fortelle disse evangeliet. Vi begynte å forkynne evangeliet av all den kraft vi hadde og forkynnte om Jesus denne eftermiddag.

Det var åpne hjerter for Guds ord og vi fikk se at det falt i god jord. Alle disse staute Tobaindianere hørte med glede og de vilde nok heller vært der enn reist til sukkerinnhøstningen, for det liket de som regel ikke. Men det er så mange ting de be-

høver og på innhøstningsarbeidet tjener de så de kan skaffe sig slike nyttige ting som lærret, tørting. Hvor meget hedningene forstår når de hører evangeliet for første gang er vanskelig å si, men de hadde trang for å høre og siden den tid har masser av Tobaindianere kommet til Gud. Store flokker har søkt Gud.

Senere på ettermiddagen kom også en flokk på 15 høvdinge fra Charotti og Cholopi stammene og spurte om også deres folk kunde få høre evangeliet. Ja, det blev liv. Aldri har jeg fått så mange holdt nesten på å ta livet av mig med sin måte å vise sin takknemlighet på. Det så nesten ut til at de vilde klemme livet ut av en. Tilsist blev vi ført til deres leirplass og det blev en hård job å holde dem fra livet. De presset sig frem for å høre og holdt på å klemme oss istykker. Vi svettet og talte til langt på natt. Det var nok mange matrialistiske behov hos dem også, for dagen efter når de reiste med tog til sukkerplantasjene kom høvdingene og

alle som kunde få en anledning til mig og bad mig å be for dem at Gud vilde gi dem høns, gjeter, sauer, griser og klær for Bolivianerne hadde tatt fra dem alt under krigen. (Det hadde vært krig mellem Bolivia og Paraguai).

Disse stammer har enda ikke fått evangeliet, men jeg håper å få reise gjennom deres land når jeg nu reiser til Pilcomayo igjen. Der fins en vei nordover langs floden. Den er visstnok dårlig, men håper å komme frem med bilen der.

Tobaindianerne fikk sin vekkelsestid og nu er det en stor flokk her ved misjonsstasjonen. Mange av dem følger i Mesterens spor og håper at disse andre stammer også må få sin besøkelsestid.

Ja, isannhet trenger indianerne Jesu evangelium, men det er vanskelig og kostbart å evangelisere, for de bor så spredt og langt borte.

Må vi benytte den urette mamon slik at vi får venner i de evige boliger.

Godt at Gud hjelper, ellers var nok vår arbeidsdag snart forbi. Under alt går det frem i kampen.

Berger N. Johnsen.

Historien om et nytestamente

Den tyske prest, dr. teol. Schabert, soom døde i Riga i 1937, levde flere år i forvisning og fangenskap under sovjetstyret. I disse trengeselens år hadde han en uadskillelig kamerat: Et lite nytestamente med Davids salmer, som blev ham selv og hans lidelsesfeller til så stor velsignelse. Kort før sin død fortalte Schabert selv historien om sin dyrebare lille bok:

«For omtrent 20 år siden fikk jeg i gave et sjelden vakker eksemplar av Det nye testamente. Det har fulgt mig hver dag i alle disse årene. Det har vært det daglige brød for min sjel, som det har vært sjele-næring for hundrer av mine kamerater. Av det har jeg hver morgen øst styrke og trøst, håp og syndsforlatelse og visshet om evig liv, sammen med mine ulykkelige fangebrødre, syke og døende.

Jeg var prest i Petersburg da jeg blev fengslet og forvist til Sibiria. Min forbrytelse var at jeg hadde besøkt og hjulpet noen av mine tyske landsmenn, som var krigsfanger.

På toget til Sibiria hadde hver mann lov til å ha så meget med som han selv kunde bære. Jeg hadde naturligvis også mitt nye testamente med, og her begynner dets virkelige historie. På den hårde reisen var min lille bok vår trøst i mangen tung stund. Men det var efter ankomsten til Sibiria at min kjære bok blev mig til størst hjelp.

Vi kom til en veldig fangeleir med plass til flere

tusen krigsfanger. Her begynte for mig og mine kamerater et liv i forsakelse, lidelser og moralske farer. Uten regelmessig arbeide, bitre i sinnet over den urettferdige forvisning, de elendige, kolde barakkerne hvor vi bodde, uten bøker, uten aviser, alt dette holdt på å ta motet helt fra en del av oss og fikk dem til å søke glemsel i spill, drikk eller selvmord.

Men jeg var lykkelig over å eie et nytestamente, og det lyktes oss det første år å samles hver dag og øse trøst og håp av den dyrebare boken. Senere blev det 3 ganger om uken. Vi satt rundt en petroleumslampe på benker som vi selv hadde laget, sultne og forkomne var vi. Men vi mettet våre sjeler med de dyrebare sannheter i evangeliene og brevene og drakk av de vidunderlige trøstens ord i Davids salmer. Og søndagene var vi til gudstjeneste i et stort lokale, leid for anledningen. Et simpelt bord var vårt alter. Reformerte lutherske, baptister osv., alle kom for å synge Gud lovsanger og lytte til ordene fra den vidunderlige lille boken. Våre russiske voktere sa til hverandre, når de gikk forbi våre vinduer: «Idag har tyskerne igjen besøk av sin Gud.»

Så kom den bolsjevikiske revolusjon, og sammen med en mengde andre prester blev jeg ført til Riga og satt i fengsel, — mitt kjære nytestamente hadde jeg i lommen. I fengselskontorets forværelse tok jeg frem testamentet og leste noen sider for den store flokk fanger som ventet på å bli innskrevet. Alle

lyttet, øinene hang ved mine lepper. Vakten spurte hvad jeg leste. Straks blev jeg ført inn, forhørt og brutalt avklædd til skinnet. Man fant mitt nytestamente! Direktøren, en rå mann, grep det, men jeg hang mig ved hans arm og bønnfaldt ham om å la mig få beholde min lille bok, som var mig kjærere enn mitt liv. «Staten har avskaffet all religion», sa han, «dessuten blir folk gale av å lese i bibelen!» Jeg forsikret at jeg aldri vilde skilles fra mitt nytestamente. Striden blev mere og mere tilspisset: på den ene side eder og gudsbespottelige tale, på den annen side fasthet og tillit til Guds hjelp. Endelig kastet han mitt testamente på gulvet og brummet: «Der, ta den skitne boken din!» Straks bad jeg om å få statens stempel på mitt nytestamente, så jeg kunde være sikker på å få beholde det. Direktøren gjorde det uvillig, men som drevet av en usynlig makt.

Med min skatt i lommen blev jeg ført tilbake til cellen, og nu kunde jeg dag efter dag ha den glede å fortelle mine kamerater om Guds store nåde. En russer, som ikke forstod et ord tysk, riktig en kjempe med en svær hårfylde, blev stilt foran «Judasøiet» så vakten ikke skulde se hvad som gikk for sig

i cellen. Å hvor dyrebare Frelserens ord blev for oss! Å, hvor det styrket oss å lese Davids salmer. Det var så meget der som stemte så vel med vår egen tilstand, som om David selv hadde lidt under den bolsjeviskiske terror. Å, vidunderlige lille bok, den eneste i hele fengslet.

En dag kommer en ny fange, en tysk ingeniør, hen til mig og ber om å få låne mitt lille nytestamente. Om litt skal han henrettes. Han drikker av den hellige kilde, han bereder sin sjel til å møte Gud. Kort efter blir han ført bort.

Mitt lille nytestamente har gått gjennom mange hender, det har opmuntret og trøstet mange hjerter, så det er ikke underlig at permene er ødelagt, bladene er krøllet og revet i stykker, og at enkelte sider er uleselige. Jeg var den mest eftersøkte i hele fengslet, fordi jeg eide den største skatt.

Endelig kom 22. mai 1919, den dag da Riga blev befridd fra bolsjevikerens terror, og vi var fri! Men før vi forlot fengslet, samlet vi oss i den store gang, leste Guds ord og sang lovsanger. Og så gikk vi fra fengsel og lidelse ut til herlig frihet, — jeg med mitt nytestamente i lommen.»

(«Bymisjonæren»)

En fest i Sørkedalen for 45 år siden

Av H. Andresen.

I siste liten blev den bestemt. På søndag skulde den holdes, og fredagen før var bestefar gått bort til Gunerius Myra for å rådslå.

Men Gunerius trodde ikke det kunde bli noe av, da ingen skulde til byen. De satt og snakket om denne festen utover kvelden og endelig blev det til at bestemor fikk nok reise til byen lørdag — dagen efter — og kjøpe inn boller og kaffe og det som skulde til.

Da endelig alt var bestemt, var det blitt nokså sent på kvellen, og Gunerius fulgte derfor bestefar hjemover i mørket.

På veien møter de 2 karer, det er for mørkt til å se hvem det er, men bestefar kjenner igjen Oles stemme. Den ene sier:

— Kan du legge ut sålenge, så kjøper vi et par flasker brennevin til helga, noe godt må vi jo ha! Jo da det gikk i orden, og så avtalte de å møtes søndag efter middag.

Gunerius og bestefar blir litt nedstemte der de går, de hadde ventet disse to karene til festen, og trodde også de var påvirket av Guds ord.

Men kommet hjem til bestefar, blir Gunerius med inn, og sammen bøier de kne og ber for disse to.

— Søndag formiddag kom, men ingen hadde hatt tid til å finne juletre. Så kom Ole og Anton ruslende en søndagstur og når de hører hvad det gjelder, er de straks ferdige til å lete efter et tre.

Men de var så nøie på det de, at da de kom igjen efter etpar timer hadde de enda ikke funnet noe.

— Nei detta går ikke an, sa bestefar, festen skal begynne snart, og juletre må vi ha.

Så strøk de avgårde igjen alle tre, og det første treet borti havna tok de, og det blev pyntet.

Dette skulde være en fest for søndagsskolebarna med foreldre, men alle som vilde ellers fikk også komme.

— Nå kan du likeså godt bli her du, sa bestefar til Ole, så blir du med på festen ikveld!

Han tenkte kanhende på brennevinsflasken bestefar da.

Men det gjorde visst Ole også for han kunde absolutt ikke bli, han måtte hjem og spise middag. Og enda bestefar sa han kunde spise med dem, hjalp

det ikke, han måtte hjem, men tilslutt lovet han da å komme tilbake til festen.

Det led ut på eftermiddagen, og omsider var alt ferdig, de hadde båret inn i stuen det de hadde av stoler og krakker, og enda måtte de skjøte til med lange bordender som de la fra en stol til en annen.

Og det kom mange folk til Bjelkerud-stua den kvelden, helt utenfra Fossum kom de med barna sine, trampende igjennem sneen. Og tidlig ute var de også, især barna.

Og Ole kom som han hadde sagt. Så gikk de rundt juletreet i den gamle lavloftede stue, og julesalmene tonte langt ut i vinterkvelden, alle sang med av fullt bryst, og varmt blev det.

Men enda varmere når prekenen kom. Det var bestefar som talte, og teksten var fra Lukas 2, om Johannes den døper: «Hvad skal det bli av dette barn? Kanskje en Moody, kanskje en Martha Sanne eller kanskje en dranker eller — en tyv?»

Og hvilken innflydelse har du på barna? Til godt eller ondt?

Det var mange blanke våte øine, og et hellig alvår hvilke over alle.

Så fikk de kaffe og boller, og etterpå var det vidnemøte, og det et vidnemøte med fart i, de reiste sig op den ene efter den andre, kunde de ikke få sagt noe så gråt de bare, og satte sig igjen.

Til slutt blev der spurt om ingen vilde gi sig over til Gud ikveld?

Og Ole var den første som ga sig tilkjenne, og sammen bøide de kne og bad til Gud.

Og ikke bare Ole, men Anton og flere til bøide sig for Gud den kvelden og bestemte sig til å leve for ham resten av sitt liv.

Den festen blev ikke så hastig slutt, forteller bestefar, for selv om de ikke hadde det så fint med frukt og underholdning og musikk som vi har det nu, så glemmer han aldri den juletefesten for 45 år siden.

*Tider skal komme,
Tider skal hentrulle,
Slekt skal følge slekters gang —
Aldri forstummer
Tonen fra himlen
I sjelens glade pilgrimssang.*

Alle kan komme. . . . Alle gikk for å. . .

Av forstander Albert Lunde.

Alle gikk for å la sig innskrive, hver til sin by. Luk. 2, 3.

Keiser Augustus' befaling om at all verden skulde innskriveres i manntall, var årsak til at Josef og Maria måtte foreta en reise på 147,5 km. — fra Nazareth til Betlehem, hvor de hadde hjemstavsrett.

I den civiliserte verden er julen hjemmenes fest mere enn noen annen høitid i året, og da går der som en ekko fra keiser Augustus' befaling: «Hver til sin by» ennu i vår tid. De som er borte fra hjemmet i julen og ikke kan reise hjem, reiser allikevel dit i tankene og dveler ved minnene om de svunne år, da de selv var sammen med alle sine kjære i barndomshjemmet, hvor far og mor forsøkte å gjøre alt festlig og godt for å glede sine kjære.

Det glemmes ikke så lett hvad man så og hørte, når far foldet sine hender og av hjertet takket Gud for hans store gave til oss — sin egen enbårne sønn — som han ga, forat hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.

Men etter takken kom der bønn — bønn for dem som var fraværende og borte fra hjemmet — at Gud vilde bevare og beskytte dem og gjøre dem delaktig i den største av alle gleder — en frelser født — også for dem — så de alle en gang kunde samles i det hjem hvor der ikke er savn og skillsmisse, men evig glede.

Kanskje de går stille og tause og hygger for de andre for ikke å gjøre noe skår i deres glede. Men Gud alene hører det angstfylte rop fra deres hjerter: «Herre, frels vårt barn!» — —

Men det var jo de fortapte Jesus var kommen for å frelse og bringe tilbake til hjemmet.

Alle kan komme — ikke bare de gode og pene — men de elendigste — de som er lengst borte.

Den som ikke er fortapt trenger ingen redning.

Hvad skulde vel en sådan reddes fra?

Jesus sier selv: «De friske trenger ikke læge, men de som har det ondt!»

Han kjente de fortaptes stilling og ynkedes over dem.

Hvor klart kommer ikke dette frem, når han forteller om den forlorne sønn i Luk. 14.

Det måtte være en underlig stund for det folk som hørte ham den dag.

Men Jesus viste også hvem han talte til; for det var syndere og de beryktede toldere — bedragere

som trengte sig om ham for å høre.

De viste med sig selv at de var fortapte; for de hadde overtrådt loven og hadde Guds vrede over sig. Kanskje han — profeten fra Nazareth — kunde si dem hvad de skulde gjøre.

Men fariseerne og de lærde — de som kjente skriftene — stod på avstand og forarget sig over at Jesus tok imot syndere. I sine egne øine var ikke de fortapte. — Derfor var det intet trøstens ord til dem fra Jesu munn — kun ett: «Ve eder.»

Men til den forlorne sønn lød der intet «ve» fra det elskende faderhjerter: men da han fikk se ham langt borte, løp han ham imøte — falt ham om halsen og kysset ham. Sønnen fikk tilgivelsens kyss med det samme han kom, og det blev gitt ordre om å ta av ham de gamle pjalter og iføre ham en ny kledning.

Intet skulde minne om fortiden.

Ringen — kjærlighetspantet — blev satt på hans finger, og gledesfesten begynte.

Kjære leser! er du enn å langt borte? Har du minner om et hjem eller andre kjære som bad for dig og elsket dig? Måskje deres røst er forstummet — de er gått til hjemmet histoppe — de lukker sine øine i døden med det håp om å møte dig der. Skal de få se dig der?

Den forlorne sønn sa: «Jeg vil stå op og gå hjem.» — Måtte du si og gjøre det samme! —

Det er kun en gang at det er gitt en slik befaling som ved Jesu fødsel — all verden innskriveres i manntall — og det var romerrikets store, mektige keiser som befalte denne folketelling for den da levende slekt.

Men det kommer en dag da der vil utgå en befaling fra «Herrernes Herre» og «Kongernes Konge» om en folketelling både for levende og døde.

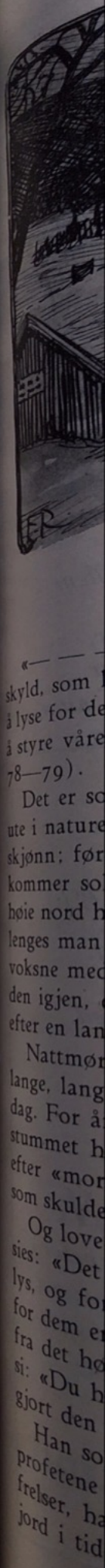
Det er høitidsskaren av de førstefødte, Hebr. 12, 23, som skal telles. Deres navne er innskrevet i livsbok hos Lammet. — Den dag skal alle — for siste gang — for evig — gå hver til sitt sted.

De som er innskrevne i livsbok går inn til det hjem hvor gleden aldri tar slutt.

Men de som ikke har sine navn der, kommer til det sted som omtales i Åp. 20, 15.

Måtte du idag velge hvilket sted skal bli ditt hjem for evigheten, og få ditt navn innskrevet der!

«Evang.»

Solopgangen

fra det høie

Av Paul Stensland.

« — — — for vår Guds miskunnelige hjertelags skyld, som lot solopgang fra det høie gjeste oss, for å lyse for dem som sitter i mørke og dødsskygge, for å styre våre føtter inn på fredens vei.» (Luk. 1, 78—79).

Det er som hjertet fylles med fryd når man står ute i naturen og ser på solopgangen, å hvor den er skjønn; først sprer den sine stråler over åsryggen, så kommer solen og varsler om en ny dag. Her i det høie nord hvor solen er borte en to-tre måneder, her lenges man for atter å se den igjen, og barn, ja voksne med, gleder og fryder sig når de atter får se den igjen, det er som den tenner nytt liv, nytt håp etter en lang, mørk og trist natt.

Nattmørket hadde ligget tungt over Israels folk i lange, lange tider, og der viste sig ingen lysning av dag. For århundrer siden hadde den siste profettrøst stummet hen; dog var der enno noen som speidet etter «morgenstjernen», etter «rettferdighetens sol» som skulde opgå med lægedom under sine vinger.

Og lovet være Gud, der kom en dag da det kunne sies: «Det folk som satt i mørket har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge, for dem er et lys oprunnet.» Gud lot solopgangen fra det høie gjeste sitt folk, så det i sannhet kunne si: «Du har gjestet jorden og gitt den overflod, gjort den såre rik —».

Han som Moses hadde skrevet om i loven, og profetene hadde spådd om Jesus Kristus, verdens frelser, han kom til denne mørke og syndopfylte jord i tidens fylde som verdens lys; for å lyse for

dem som sitter i mørke og dødsskygge. Og siden den dag har denne nådesol fått skinne gjennom alle slekter, inn til alle folkeslag, og dens velsignede og livgivende stråler når ut til jorderikets ytterste ender. Millioner på millioner er blitt varmet og velsignet av disse ord: «Men for eder som frykter mitt navn, skal rettferdighets sol opgå med lægedom under sine vinger; og I skulle gå ut og hoppe som gjødede kalver.» (Mal. 4, 2).

Den kolde is må smelte for dens stråler, og mørket må vike for dens underfulle lys. Den gir det døde liv, det syke lægedom, den trette kraft; den knuser ikke det knekte rør og slukker ikke den rykende tande, men forbinner og oppløder, så lægedom og kraft gjennomstrømmer din ånd. Utallige skarer har tatt imot dette lys og vandret i lyset, og har hensovet med lyset i sin sjel. De blev forvandlet til nye mennesker fordi de tok imot det himmelske lys! Har du kjent den himmelske sols velsignede stråler, en liten solstråle ifra oven, hvorledes den velsigner ditt hjerte og oppløder din sjel og fornyer ditt sinn? Og Jesus har gjestet jorden for å gi den liv og overflod, og som solopgangen fra det høie lyser han, for å opplyse menneskenes hjerte, sinn og tanker for å tenne nytt liv og nytt håp i det hjerte hvor synden har sådd mørke og død. Jesus lyser som den klare sol ut over den hele jord, der er nåde, lægedom og kraft å få hos ham og som håpets klare morgenstjerne lyser han for å lede dig på den vei du skal vandre.

Men så må man spørre: Hvorfor vandrer så

mange i mørke når solopgangen fra det høie har gje-
stet jorden? Fordi denne verdens gud har forblinnet
de vantros sinn, forat lyset fra evangeliet om Kristi
herlighet, ikke skal skinne for dem.» De elsker mør-
ket fremfor lyset, og de gjemmer sig for dette sanne
lys som opplyser hvert menneske. Jesus sa: «Jeg er
verdens lys; den som følger mig skal ikke vandre i
mørket, men ha livsens lys.» (Joh. 8, 12). «I ham
var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skin-
net i mørket, men mørket tok ikke imot det.»

Det er verdens ulykke idag at den har forkastet
verdens lys, Jesus Kristus, verdens frelser og verdens
håp. «Og dette er dommen, at lyset er kommet til
verden, men menneskene elsket mørket fremfor lyset,
for deres gjerninger var onde.» Hvad dom får da de
som har elsket mørket, og forkastet lyset? De skal
kastes i mørket utenfor hvor der er gråt og tennere-
gnidse! (Matt. 22, 13). Men de som har mottatt
lyset, de skal skinne som solen i sin Faders rike
(Matt. 13, 43).

Klokkeklang.

*Klokkeklang fra Betlehem
Den høres nu i tusen hjem,
Den varstler om at Han er nær,
Som hele verdens Frelser er.*

*Med klokkeklang fra Betlehem,
De mange minner kommer frem.
Hvad vi har hørt fra vi er små
Om Jesus som i krybben lå.*

*Det lille barn en konge stor,
Som Gud har sendt til denne jord,
De vise menn fra fjerne sted,
I ygmykhet sig bøiet ned,*

*Til ringe sted i Betlehem,
Den lyse stjernen ledet dem,
De glade var i sjel og sinn,
Når de i huset trådte inn.*

*O kjære sjel som ennu går
Den gamle vei i syndens spor,
La Andens stjerne lede dig,
Til Jesus selve livets vei.*

*Her fant de Ham de hadde kjær
Som hele verdens Frelser er,
Hv sine gaver tok de frem
Til det Guds barn i Betlehem.*

*En høitidsstund så underbar,
Når de ved Jesubarnet var,
De selv blev barn i sjel og sinn,
Når i Hans øine de så inn.*

*Om natten de et varsel så,
Fra Gud, at de ei mere går,
Tilbake til Herodes, Nei –
Men til sitt land en annen vei.*

*For «aven stor vi takker dig,
Dår Fader kjær så innerlig,
Her fant jeg nåde, liv og fred,
Til frelse annet jeg ei vet.*

Haldor Hansen, Sarpsborg.

Forlang alltid

APOLLO

skokrem

Denne olje-voks skokrem er fremstillet av de fineste råstoffer og gir en sikker og holdbar glans

NORSK FABRIKAT

FLOSS

er navnet på den ideelle
ovnssvarte, som gir ovnen
den rette glans og krever
minst arbeide.
Norsk fabrikat!

Misjons-Røsten

er et fritt misjonsblad og bringer bud fra misjonsarbeidet jorden rundt. Prøv det et år. Prisen er kr. 4.00 pr. år. Utkommer to ganger i måneden i 8-sidig format.

Adresser alt vedr. bladet til

Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Nådegavenes historie

— Av Fritjof Valton —

heter en aktuell bok som behandler de åndelige nådegaver i historiens lys, helt fra aposteltiden til idag. Pris kr. 1.50 pluss porto 20 øre.

Kan bestilles i

MISJONS-RØSTENS EKSPED.
SARPSBORG

Fra Jordens ytterste ende

— Av G. Nyseter —

Denne godt anbefalte bok har vi enda noen ekspl. igjen av. Pris kr. 2.75 pluss porto 20 øre

Bestilles i

MISJONS-RØSTENS EKSPED.
SARPSBORG

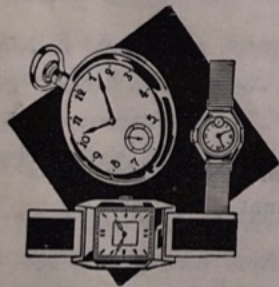
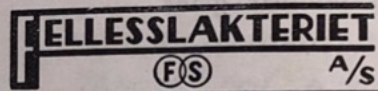
FRUKTEN

av vel et kvart århundres
erfaring:

LEVERPOSTEI

er nu blit et Felles pålegg
for store og små,

Se mitt store utvalg i
armbånds-, lomme-,
stue- og vekkeure til
rimelige priser.

JOHN E. HANSEN

Urmaker

Bøhms gård, Drammen. Telf. 951.

Troende venner!

BESØK

BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløensgt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag – kaffe og smørbrød

Rimelige priser.

ROLF GRØNNEBERG

Øvre Storgate 2, Drammen

Telefon 1257 k.

GODT UTVALG TIL ALT I
HERREEKVIPERING

Ligør Hansen

BOK OG PAPIRHANDEL

SARPSBORG

Tortvet 5.

Telefon 1055

Fra Ba

Våre
beidere,

Dette
vi ønske
de dere
for et se
det år s
bønner o
sak i m
det for
for Ham
må vinn
de år, ik
derhjem
Det lak
ders av
gom stå
hver og
med Je

Når
er svun
med D
gjernin
Herren,
de gjen
topper
alt kar
hånd.
være m
ge her
for ha
mange
vets O
delt. M
med d
synd,
det fri

Ha
du-pa
get in
bibeles
Den e
ste n
han v
her so
til tår
Jesus
vi ha

nem dage og netter, bort over land og hav. Man forsøker å samle sammen et bilde for å bevare det gjennom årene. — Det blir bare et puslespill hvor bitene, tross alt, ramler unda, en efter en. Det er barmhjertig lite som er igjen. Mustasjene av pappa og mammas strålende blå øine. Og barnet tenkte: «Det måtte være himlen å få se inn i de øinene en gang til!»

Jeg skulde gjøre urett om jeg ikke benyttet denne anledning til å uttrykke min store, inderlige takknemlighet mot dem som for mig var i fars og mors sted.

Den «solskinnstante» som tok vare på mig på reisen og de som siden under mange år åpnet hjerter og hjem.

Livet har gått spiral. Nu er jeg her igjen. Derborte synker solen i samme fine farvespill som før. Ved min side sitter Bharosi, som trofast bar mig på armen da jeg var liten. Nu er det min tur til å gynges hennes lille pike på mine kne.

Noen dagsreiser og vi er fremme i Mandulwar, skede barndomshjem! Deroppe er just nu en liten

flokk hjemme på juleferie fra den Svenske skolen i Kodi.

Og nu er jeg fremme ved en undskyldning og forklaring til at jeg skrev dette siste som jo kan synes uvesentlig og altfor personlig å utgi for en så stor lesekrete.

Det er bare det at min egen barndom er en av årsakene til at jeg søkte mig til Solvik. Misjonærbarne-skole. Jeg vilde skrive alt dette for at dere skulde forstå, hvor gla jeg er for å få hengi mig til denne min blivende opgave og hvor dyrebar og ansvarsfull den synes mig — ja, jeg vil tillegge — misunnelsesverdige.

Jeg ber dere at dere med varme, venlige tanker vil omhegne vårt kjære Solvik. Det skal jo ikke bare være en skole, men også som navnet sier et solrikt og trygt hjem.

Med varme hilsener, eders

Gunhild Franklin.

(Artikkelen er oversatt fra svensk og innsendt av M. L. R.)

